7638

003 **Nazwisko** GŁADUŃ **Imiona** Janina **lat życia**

004 **Pseudonim**

006 **z domu** Sułkowska **Rodzice** Jan

008 **Data urodzenia** 1[illegible].6.191[illegible] **Miejscowość** Jekaterynosław

010 **Data śmierci** 9.7.1997 **Miejscowość** Toronto

012 **Pogrzeb/Spopielenie** **Adres Cmentarza**

Nr. grobu

026 **Źródła:** **Nekrolog**

Ankieta

Lista Stowarzyszenia

Grodziska

Suchecitz

Inne Biuletyn Zw.Nauczycielstwa Pol. w Kanadzie nr 123/12, Jesień-Zima 1997

029 **Wyznanie** .....

030 **Jednostka wojskowa** .....

032 **Rodzaj wojska** .....

033 **Stopień wojskowy** .....

034 **Odznaczenie** Srebrna i Złota Odznaka Honorowa Kongresu Polonii Kanadyjskiej
Srebrny Krzyż Zasługi Rządu RP

036 **Zawód** nauczycielka

038 **Tytuły naukowe** .....

042 **Instytucje** .....

044 **Obozy** .....

046 **Słowo kluczowe** .....

Karta Rejestracyjna Archiwum Osobowe Emigracji. Biblioteka Polska w Londynie.

Biuletyn Zw. Nauczycielstwa Polskiego w Kanadzie
Nr. 123/124 Jesień-Zima 1997

Ś.†P.

Janina Gładuń z d. Sułkowska
ur. 14 czerwca 1914 r w Jekaterynosławiu w Rosji,
zmarła 9 lipca 1997 r. w Toronto.

Absolwentka Liceum Krzemienieckiego, studiuje 3 lata (psychologia) na Uniwersytecie w Warszawie. Zamieszkała w Krzemieńcu (Wołyń). Od listopada 1939 r. należy do tajnej polskiej organizacji (ZWZ), pełni funkcję łącznika. Aresztowana w marcu 1940 r. siedzi kolejno w więzieniach w Dubnie (rok), Kijowie, Charkowie, Starobielsku. W czerwcu 1941 r. przewieziona do łagrów Suchobezwodnaja (płn. od Gorkiego), tam otrzymuje wyrok zaoczny (przez tzw. Trojkę lub OSSO) na 8 lat. Wychodzi na wolność pół roku po amnestii, w marcu 1942 r. Dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności udaje się jej dostać do Armii Andersa w Guzar, potem Szaheryzjab w czerwcu 1942 r. Przez przypadek znajduje ojca (Jan Sułkowski) w Bucharze, od niego dowiaduje się, że matka i siostra są w Kazachstanie, a brat wyjechał z wojskiem marcowym rzutem. Odpływa z Krasnowodska do Pahlewi w sierpniu 1942 r. Odnajduje ją ojciec, ktòry przyjechał jako opiekun dzieci zabranych w ostatniej chwili w Bucharze ze szpitali. Postanawia wystąpić z wojska i dołączyć do ojca. Okazuje się, że jest chora na tyfus i zabierają ją do szpitala w Pahlewi, potem do szpitala w Teheranie. Po wyzdrowieniu przenosi się do Obozu Nr 1, gdzie jest ojciec. Tam zostaje zaangażowana do gimnazjum, ktòrego dyrektorem jest Zdzisław Żerebecki, jako nauczycielka języka polskiego w kl. I a i I b. W marcu 1943 r. następuje wyjazd całej szkoły i rodzin do Ahwazu. Przez 2 miesiące nauka pod namiotami. Odpływamy do Karachi na statku "Kościuszko", przybijamy do portu 15 maja 1943 r. Pròba nauki pod namiotami, niestety dostaje powtòrnie malarii. Wraz z ojcem, zaangażowanym na stanowisku buchaltera w Delegaturze Opieki Społecznej, wyjeżdża do Bombaju. Tam po wyleczeniu w szpitalu rozpoczyna pracę sekretarki w Delegaturze Ministerstwa Oświaty. Redaguje ròwnież "Słoniątko Indyjskie" (dodatek dla dzieci do "Polaka w Indiach"). Po Jałcie i likwidacji urzędòw polskich w Bombaju przenosi się z ojcem od Valivade. Ojciec pracuje jako nauczyciel rachunkowości w Gimnazjum Handlowym, a ona "dokształca się" na kursie krawieckim i kursie Kosmetycznym (pierwszy prowadzi p. Szarejko, drugi pani Kròlikowska). W lutym 1948 r. odjeżdża z grupą rodzin wojskowych do Anglii. W czasie podròży Jan Sułkowski zachorowuje na serce i płuca, po przybyciu do Anglii, umieszczony zostaje w polskim szpitalu, następnie przeniesiony do innego - Pol. Hospital Nr 5 Diddington Camp, n/r Buckden, Huntington, gdzie umiera 20 lipca 1948r, pochowany na polskim cmentarzu w St. Neot's. Janina

Biuletyn Zw. Nauczycielstwa Polskiego w Kanadzie
Nr 123/124 Jesień-Zima 1997

Ś.†P.
Janina Gładuń z d. Sułkowska
ur. 14 czerwca 1914 r w Jekaterynosławiu w Rosji, zmarła 9 lipca 1997 r. w Toronto.

Absolwentka Liceum Krzemienieckiego, studiuje 3 lata (psychologia) na Uniwersytecie w Warszawie. Zamieszkała w Krzemieńcu (Wołyń). Od listopada 1939 r. należy do tajnej polskiej organizacji (ZWZ), pełni funkcję łącznika. Aresztowana w marcu 1940 r. siedzi kolejno w więzieniach w Dubnie (rok), Kijowie, Charkowie, Starobielsku. W czerwcu 1941 r. przewieziona do łagrów Suchobezwodnaja (płn. od Gorkiego), tam otrzymuje wyrok zaoczny (przez tzw. Trojkę lub OSSO) na 8 lat. Wychodzi na wolność pół roku po amnestii, w marcu 1942 r. Dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności udaje się jej dostać do Armii Andersa w Guzar, potem Szaheryzjab w czerwcu 1942 r. Przez przypadek znajduje ojca (Jan Sułkowski) w Bucharze, od niego dowiaduje się, że matka i siostra są w Kazachstanie, a brat wyjechał z wojskiem marcowym rzutem. Odpływa z Krasnowodska do Pahlewi w sierpniu 1942 r. Odnajduje ją ojciec, który przyjechał jako opiekun dzieci zabranych w ostatniej chwili w Bucharze ze szpitali. Postanawia wystąpić z wojska i dołączyć do ojca. Okazuje się, że jest chora na tyfus i zabierają ją do szpitala w Pahlewi, potem do szpitala w Teheranie. Po wyzdrowieniu przenosi się do Obozu Nr 1, gdzie jest ojciec. Tam zostaje zaangażowana do gimnazjum, którego dyrektorem jest Zdzisław Żerebecki, jako nauczycielka języka polskiego w kl. I a i I b. W marcu 1943 r. następuje wyjazd całej szkoły i rodzin do Ahwazu. Przez 2 miesiące nauka pod namiotami. Odpływamy do Karachi na statku "Kościuszko", przybijamy do portu 15 maja 1943 r. Próba nauki pod namiotami, niestety dostaje powtórnie malarii. Wraz z ojcem, zaangażowanym na stanowisku buchaltera w Delegaturze Opieki Społecznej, wyjeżdża do Bombaju. Tam po wyleczeniu w szpitalu rozpoczyna pracę sekretarki w Delegaturze Ministerstwa Oświaty. Redaguje również "Słoniątko Indyjskie" (dodatek dla dzieci do "Polaka w Indiach"). Po Jałcie i likwidacji urzędów polskich w Bombaju przenosi się z ojcem od Valivade. Ojciec pracuje jako nauczyciel rachunkowości w Gimnazjum Handlowym, a ona "dokształca się" na kursie krawieckim i kursie Kosmetycznym (pierwszy prowadzi p. Szarejko, drugi pani Królikowska). W lutym 1948 r. odjeżdża z grupą rodzin wojskowych do Anglii. W czasie podróży Jan Sułkowski zachorowuje na serce i płuca, po przybyciu do Anglii, umieszczony zostaje w polskim szpitalu, następnie przeniesiony do innego - Pol. Hospital Nr 5 Diddington Camp, n/r Buckden, Huntington, gdzie umiera 20 lipca 1948r. pochowany na polskim cmentarzu w St. Neot's. Janina Sułkowska przebywa w obozie dla rodzin lotników (brat służył w lotnictwie), następnie w Nottingham i Londynie. Pracuje w szwalniach i jako pokojówka w hotelu. W Londynie spotyka kolegę szkolnego, przybyłego z Włoch, zdemobilizowanego porucznika Leona Gładunia. Był on w niewoli w Kozielsku, znał ks. Zdzisława Peszkowskiego - należał również do ostatniego transportu, który z nieznanych powodów nie został skierowany do Katynia lecz do Griazowca. Pobierają się w Londynie 19 lutego 1949 r.
Janina Gładuń (Sułkowska) z mężem Leonem i 8- miesięcznym synem Jackiem przybywają do Kanady w listopadzie 1951 r. do cioci i wuja Madalińskich do St. Ann's, Ont. W maju 1952 r. przychodzi na świat córka Wanda. Początkowe lata w Kanadzie są bardzo trudne. Janina zajęta domem i dziećmi. W roku 1959 zaczyna uczyć w Szkole Polskiej im. Marii Konopnickiej w St. Catharines, Ont. Uczy z roczną przerwą do 1979 r., w tym przez 12 lat pełni obowiązki kierowniczki tej szkoły. Należy do Związku Nauczycielstwa Polskiego w Kanadzie, a od 1969 roku wchodzi w skład Zarządu i obejmuje funkcję redaktora kwartalnika "Biuletyn Nauczycielski". Jednocześnie redaguje (1977 - 92r.) "Głosik Polski", dodatek dla dzieci do "Głosu Polskiego". Przewodniczy Komisji Wydawniczej, która opracowuje i wydaje podręczniki dla szkół polskich w Kanadzie (czytanki, ćwiczenia z gramatyki i pisowni, materiały do inscenizacji itd. dla klas od III do VIII). W latach 80- tych jest redaktorem i współautorem pracy zbiorowej (660str.) "Polska Wczoraj i Dzisiaj" - kompendium Polski i jej kultury (wydane w 1989 r.). Bierze udział w konkursie "Moje zderzenie z bolszewikami we wrześniu 1939 r." ogłoszonym przez Fundację Vincenza, otrzymuje II nagrodę. Pisuje do miejscowej prasy, wydaje raz w roku (od 14 lat) "Biesiadę Krzemienicką" i organizuje spotkania b.

wychowanków Liceum Krzemienieckiego. Należy do Związku Ziem Wschodnich RP. Odznaczona Srebrną i Złotą Odznaką Honorową Kongresu Polonii Kanadyjskiej, Srebrnym Krzyżem Zasługi Rządu RP w Londynie w 1977 r. oraz nagrodą Volunteer Service Award w 1985 r.

Ojczyźnie służyła wiernie

Jest moim smutnym obowiązkiem powiadomić Polonię Kresową, że 9 lipca 1997 r. odeszła jedna z nas, Pani Janina Gładuń, polonistka, historyk, członek Związku Ziem Wschodnich RP, Koło Toronto. Pani Janina była długoletnią członkinią Związku posiadającą dużą wiedzę o Krzemieńcu i Kresach Wschodnich RP. W sercu nosiła zawsze obraz Polski z jej młodości, Polski z Krzemieńcem, Nowogródkiem, Grodnem, Wilnem i Lwowem. Smutno nam, że odeszła, choć wiemy, że każdy odejść musi. Szkoda, że stało się to tak nagle i przedwcześnie.

Niech łaskawy Bóg da Rodzinie siły do przeżycia tej bolesnej straty. Zawsze pozostanie z nami w naszej pamięci, jako patriotka głosząca prawdę o wolnej Polsce jej młodych lat.

Władysław Dziemiańczuk
Prezes ZZWRP

Czas

... Płynie nurt czasu jak rzeka,
dzień kolejny dzień goni . . .
i następny już czeka..
Chwila po chwili mija -
Bezpowrotnie
W przeszłość każda się zmienia
nim jej dotkniesz.
Czym pomierzyć czas przeszły ?
. . . Wspomnieniem ?
Jaka miara przyszłości ?
. . Marzenie ?
Kędy klucz jest do tego
Co teraz się dzieje ?
Kiedy smutno, złość wielka,
gdy radośnie się śmiejesz ?
... Myślę, że z lat upływem
sąd się taki wyłania,
iż nie tylko są ważne
wyniki działania:
lecz to: "z kim", "jak"
"w imię czego" płynie czasu rzeka;
równie winno być ważkie
w decyzjach człowieka.
Sił jest więcej, pomysłów
i więcej fantazji
w kręgu ludzi życzliwych
w atmosferze przyjaźni.
Łatwiej podnieść się, stanąć,
gorzką łzę przełknąć skrycie
gdy ktoś bliski, kochany
dzieli z tobą życie.

Maria Jagiełło

Janina Gładuń (Sułkowska), ur. w 1914 roku w Jekaterynosławie.
Absolwentka Liceum Krzemienieckiego, studiuje 3 lata (psychologia) na Uniwersytecie w Warszawie. Zamieszkała w Krzemieńcu (Wołyń) od listopada 1939 roku. Należy do tajnej polskiej organizacji (ZWZ); pełni funkcję łącznika. Aresztowana w marcu 1940 r. siedzi kolejno w więzieniach w Dubnie (rok), Kijowie, Charkowie, Starobielsku. W czerwcu 1941 r. przewieziona do łagrów Suchobezwodnaja (połn. od Gorkiego), tam otrzymuje wyrok zaoczny (przez tzw. Trojkę lub OSSO) na 8 lat. Wychodzi na wolność pół roku po amnestji—w marcu 1942 r. Dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności udaje się jej dostać do Armii Andersa w Guzar, potem, Szaheryzjabz. w czerwcu 1942 r. przez przypadek znajduje ojca (Jan Sułkowski) w Buharze, od niego dowiaduje się, że matka i siostra są w Kazachstanie, a brat wyjechał z wojskiem marcowym rzutem.

Odpływa z Krasnowodska do Pahlewi w sierpniu 1942 r. Odnajduje ją ojciec, który przyjechał jako opiekun grupy dzieci zabranych w ostatniej chwili w Bucharze ze szpitali. Postanawia wystąpić z wojska i dołączyć do ojca. Okazuje się, że jest chora na tyfus i zabierają ją do szpitala w Pahlevi, potem do szpitala w Teheranie. Po wyzdrowieniu przenosi się do obozu Nr. I, gdzie jest ojciec. Tam zostaje zaangażowana do Gimnazjum, którego dyrektorem jest Zdzisław Żerebecki, jako nauczycielka języka polskiego w kl. I-a i I-b. W marcu 1943 r. następuje wyjazd całej szkoły i rodzin do Ahwazu. Przez 2 miesiące nauka pod namiotami. Odpływamy do Karachi na statku Kościuszko, przybijamy do portu 15 maja 1943 r. Próba nauki pod namiotami, niestety dostaje powtórnie malarii. Wraz z ojcem, zaangażowanym na stanowisko buchaltera w Delegaturze Opieki Społecznej, wyjeżdża do Bombaju. Tam po wyleczeniu w szpitalu, rozpoczyna pracę sekretarki w Delegaturze Min. Oświaty. Redaguje również Słoniątko

Indyjskie (dodatek dla dzieci do "Polaka w Indiach") pracuje społecznie jako sekretarka Związku Polaków w Indiach. Po Jałcie i likwidacji urzędów polskich w Bombaju przenosi się z ojcem do Valivade. Ojciec pracuje jako nauczyciel rachunkowości w Gimnazjum Handlowym, a ona "dokształca się" na Kursie Kraweckim i Kursie Kosmetycznym (pierwszy prowadzi p. Szarejko, drugi pani Królikowska).

Grudnia 27, 1947 r. odjeżdża z grupą rodzin wojskowych do Anglii. W czasie podróży Jan Sułkowski zachorowuje na serce i płuca, po przybyciu do Anglii, umieszczony zostaje w polskim szpitalu, następnie przeniesiony do innego—Pol. Hospital Nr. 5 Diggington Camp, n/r Buckden, Huntington, gdzie umiera 20 lipca 1948 r., pochowany na polskim cmentarzu w St. Neot's.

Janina Sułkowska przebywa w obozie dla rodzin lotników (brat służył w lotnictwie), następnie w Nottinghamie i Londynie. Pracjue w szwalniach i jako pokojówka w hotelu. W Londynie spotyka kolegę szkolnego, przybyłego z Włoch, zdemobilizowanego porucznika Leona Gładunia. (Był on w niewoli w Kozielsku, znał Zdzisława Peszkowskiego—należał również do ostatniego transportu, który z nieznanych powodów nie został skierowany do Katynia lecz do Griazowca. Pobierają się w Londynie 19 lutego 1949 r.

Janina Gładuń (Sułkowska) z mężem Leonem i 8-miesięcznym synem Jackiem przybywają do Kanady w listopadzie 1951 r. do cioci i wuja Madalińskich do St. Ann's, Ontario. W maju 1952 r. przychodzi na świat córka Wanda.

Początkowe lata w Kanadzie były trudne. Janina zajęła się domem i dziećmi. W roku 1959 zaczyna uczyć w Szkole Polskiej im. Marii Konopnickiej w St. Catherines, Ontario. Uczy z roczną przerwą do 1979 r., w tym przez 12 lat pełni obowiązki kierowniczki tej szkoły.

Należy do Związku Nauczycielstwa Polskiego w Kanadzie, a od 1969 r. wchodzi w skład Zarządu i obejmuje funkcję redaktora kwartalnika "Biuletyn Nauczycielski". Jednocześnie redaguje (1977 do 1992) "Głos Polski" dodatek dla dzieci do "Głosu Polskiego".

Przewodniczy Komisji Wydawniczej, która opracowuje i wydaje podręczniki dla szkół polskich w Kanadzie—(Czytanki, ćwiczenia z gramatyki i pisowni, materiały do inscenizacji itd. dla klas od III do VIII). W latach 80-tych jest redaktorem i współautorem pracy zbiorowej (660 str.) "*Polska Wczoraj i Dzisiaj*"—kompendium Polski i jej kultury (wydane w roku 1989).

Bierze udział w Konkursie "Moje zderzenie z bolszewikami we wrześniu 1939 r." ogłoszony przez Fundację Wincenza, otrzymuje II nagrodę.

Pisuje do miejscowej prasy, wydaje raz w roku (od 13 lat) "Biesiadę Krzemieniecką" i organizuje spotkania b. wych. Liceum Krzemienieckiego. Należy do Związku Ziem Wschodnich R.P. Odznaczona: Srebrną i Złotą Odznaką Honorową Kongresu Polonii Kanady; Srebrym Krzyżem Zasługi Rządu R.P. w Londynie w 1977 r. oraz Nagrodą Volunteer Service Award 1985.

koto Polaków z Indii Biuletyn Nr 15, Grudzień 1997